

No. E01.95.0257.

Datum uitspraak: 13 oktober 1998.

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak in het geding tussen:

1. de Werkgroep Lathum,
2. H.J.W. Koenhen en G. Koenhen-Fransen, allen te Lathum
(appellanten)

en

gedeputeerde staten van Gelderland (verweerders).

De raad van de gemeente Duiven heeft in zijn openbare vergadering van 12 september 1994, op voorstel van burgemeester en wethouders van 30 augustus 1994, vastgesteld het bestemmingsplan "Roelofshoeve".

Het besluit van de raad van de gemeente en het voorstel van burgemeester en wethouders zijn aangehecht.

Verweerders hebben bij hun besluit van 11 april 1995, no. RG94.49782, beslist over de goedkeuring van het bestemmingsplan.

Het besluit van verweerders is aangehecht.

Tegen dit besluit van verweerders hebben appellante sub 1 bij brief van 29 mei 1995, ingekomen bij de Raad van State op 7 juni 1995, en appellanten sub 2 bij brief van 7 augustus 1995, ingekomen bij de Raad van State op 9 augustus 1995, beroep ingesteld.

De beroepschriften zijn aangehecht.

Desgevraagd hebben verweerders een verweerschrift, gedateerd 19 september 1996, ingediend.

De Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (verder te noemen: Stichting Advisering Bestuursrechtspraak) heeft een onderzoek ingesteld en daarvan een verslag uitgebracht, gedateerd 30 mei 1997.

Het geding is op 6 november 1997 behandeld in een openbare zitting van de Afdeling, waarin appellanten bij monde van mr F.F. Scheffer hun standpunten nader hebben toegelicht.

Verweerders hebben zich doen vertegenwoordigen door H. Kimmels.

Het standpunt van de raad van de gemeente is toegelicht bij monde van mr N.P. Schoenmakers.

In rechte

In artikel 36, eerste lid, van de Wet op de Raad van State is, voor zover hier van belang, bepaald dat hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing is indien bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld.

Het plan heeft betrekking op gronden ten noorden van de rijksweg

A 12, ten oosten van de Rivierweg en ten westen van de zogenoemde Wijde Wetering.

Op deze gronden is een bedrijfsterrein aanwezig, waarop onder meer een afvalverbrandingsinrichting alsmede een rioolwaterzuiveringsinrichting zijn gevestigd.

Met het plan wordt voorzien in een uitbreiding van beide inrichtingen alsmede in de vestiging van een mestverwerkingsinrichting en een groente-, fruit- en tuinafvalcomposteringsinrichting.

Bij hun bestreden besluit hebben verweerders het plan goedgekeurd.

Appellanten kunnen zich niet met het bestreden besluit verenigen. Appellante sub 1 heeft onder meer aangevoerd dat het plan zich niet verdraagt met het ten tijde van de bestreden beslissing geldende Streekplan Midden-Gelderland van 1987 (verder te noemen: het streekplan). Zij meent dat het plan ten onrechte is getoetst aan de Ontwikkelingsvisie Stedelijk Knooppunt Arnhem-Nijmegen (verder te noemen: de ontwikkelingsvisie), aangezien bij de totstandkoming hiervan de bij de vaststelling van een streekplan voor derde-belanghebbenden geldende wettelijke waarborgen niet in acht zijn genomen.

Ingevolge artikel 4a, achtste lid, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, voor zover hier van belang, wordt bij een streekplan bepaald, in hoeverre gedeputeerde staten binnen bij het plan te bepalen grenzen met handhaving van de daarin neergelegde van wezenlijk belang zijnde beslissingen van het plan mogen afwijken.

Deze van wezenlijk belang zijnde beslissingen zijn onder de noemer essentiële beleidsuitspraken opgenomen in hoofdstuk A2.1 van het streekplan en mogen zonder voorafgaande streekplanherziening niet worden aangetast.

Het voorliggende bestemmingsplan maakt deel uit van het landelijk gebied in het streekplan dat op de kaart nader met De Liemers wordt aangeduid.

Ten aanzien van dit gebied is onder de essentiële beleidsuitspraken vermeld, dat het beleid in hoofdzaak is gericht op ontwikkeling van het agrarisch gebruik. Voorts wordt gestreefd naar behoud van de landschappelijke structuur en van verspreid aanwezige natuurwaarden. Meer in het bijzonder is het beleid voor De Liemers gericht op behoud van de openheid van de karakteristieke komgebieden en op plaatselijk herstel van de landschapsstructuur. Tenslotte wordt in De Liemers de realisering van een stedelijk uitloopgebied voorgestaan.

Naar het oordeel van de Afdeling verdraagt zich de op grond van het bestemmingsplan toegelaten ontwikkeling van bedrijfsterrein niet met het vorenweergegevene en zijn verweerders bij de goedkeuring van het plan dan ook afgeweken van een in het plan neegelegde van wezenlijk belang zijnde beslissing.

Dit betekent dat verweerders niet dan nadat het streekplan door provinciale staten ten behoeve van deze afwijking op juiste wijze was herzien met de in het plan voorziene ontwikkeling van bedrijfsterrein hadden mogen instemmen.

Dit wordt niet anders, nu verweerders het plan hebben getoetst aan de Ontwikkelingsvisie Stedelijk Knooppunt Arnhem-Nijmegen (verder te noemen: de ontwikkelingsvisie). De ontwikkelingsvisie, een provinciaal ruimtelijk beleidsstuk, is, na onderwerp van inspraak en bestuurlijk overleg te zijn geweest, op 28 april 1993 door provinciale staten vastgesteld. Dit beleidsstuk kan evenwel niet als een herziening van het streekplan gelden, omdat niet is gebleken dat de hieromtrent gestelde wettelijke voorschriften in de Wet op de Ruimtelijke Ordening bij de totstandkoming van dat stuk in acht zijn genomen.

Het bestreden besluit is dan ook naar het oordeel van de Afdeling genomen in strijd met artikel 4a, achtste lid, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening.

Hieruit volgt dat het bestreden besluit dient te worden vernietigd. De beroepen zijn dan ook gegrond.

De Afdeling ziet evenwel aanleiding om na te gaan of er, gelet op de overige aangevoerde bezwaren en omstandigheden, aanleiding kan bestaan om, zelf voorziend, met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht alsnog goedkeuring aan het bestemmingsplan te verlenen.

In dit verband is onder meer van betekenis, waarom verweerders van het streekplan zijn afgeweken. Ook moet worden beoordeeld het bezwaar van appellante sub 1, dat zij het voorliggende plan strijdig acht met het Gelders milieuplan en dat zij de mening is toegedaan, dat het plan zich evenmin verdraagt met het in de Vinex neergelegde groene-koers-beleid, dat volgens haar is gericht op het tegengaan van verdere milieuverontreiniging in het plangebied.

De Afdeling stelt vast, dat Provinciale Staten van Gelderland inmiddels het streekplan Gelderland 1996 hebben vastgesteld, waarmee het voorliggende bestemmingsplan in overeenstemming is.

Dit heeft tevens tot gevolg, dat het Gelders milieuplan te dien aanzien niet meer in alle opzichten de betekenis kon hebben die het voorheen had.

Ten aanzien van het in de Vinex neergelegde groene koers-beleid overweegt de Afdeling dat - blijkens de bij de Vinex behorende kaart Ruimtelijke hoofdstructuur - in het kader van de koersbepaling landelijke gebieden voor het plangebied is gekozen voor een groene koers. Binnen gebieden met een groene koers zijn de ecologische kwaliteiten richtinggevend voor de ruimtelijke ontwikkeling. Naar het oordeel van de Afdeling betekent dit echter niet dat vestiging van bedrijven onder geen enkel beding is toegestaan in gebieden ten aanzien waarvan is gekozen voor een groene koers. Uit evengenoemde kaart blijkt voorts dat het plangebied is gelegen binnen de uitstralingszone van het stadsgewest Arnhem. Bovendien maakt het plangebied deel uit van het stedelijk knooppunt Arnhem-Nijmegen. Op zichzelf genomen hebben verweerders dan ook in redelijkheid kunnen afwijken van de gewenste ruimtelijke ontwikkeling die in de Vinex is aangegeven voor gebieden ten aanzien waarvan is gekozen voor een groene koers.

Gezien het vorenstaande bestaat in de strijd van het bestreden besluit met artikel 4a, achtste lid, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening geen beletsel om het bestemmingsplan alsnog goed te keuren. De Afdeling ziet zich dan ook gesteld voor de vraag, of in de overige bezwaren van appellante sub 1 en appellanten sub 2 een dergelijk beletsel is gelegen.

Appellante sub 1 voert aan, dat het plan ten onrechte niet aan een milieu-effectrapportage is onderworpen. Zij heeft hiertoe aangevoerd dat het in het bestemmingsplan "Rijderbos" voorziene bedrijfsterrein ten onrechte niet is betrokken bij de beoordeling of het onderhavige plan m.e.r.-plichtig is. De desbetreffende plangebieden zijn volgens appellante "opgeknipt" teneinde onder de m.e.r.-plicht uit te komen. Zij acht deze handelswijze ook in strijd met de bedoeling van de Europese regelgever.

De Afdeling overweegt te dien aanzien als volgt. Het onderhavige bestemmingsplan werd vastgesteld op 12 september 1994. De vraag of voor het plan, al dan niet in samenhang met het plan "Rijderbos", een milieu-effectrapport had moeten worden opgesteld dient derhalve te worden beoordeeld aan de hand van het Besluit

milieu-effectrapportage van 4 juli 1994, Staatsblad 1994 no. 540, in werking getreden met ingang van 1 september 1994.

De Afdeling stelt vast dat bij de voorbereiding van het bestemmingsplan Roelofshoeve" geen milieu-effectrapportage heeft plaatsgevonden.

Ingevolge het bepaalde onder C.20.1 van de bijlage behorende bij het Besluit milieu-effectrapportage moet de aanleg van een bedrijfsterrein aan een milieu-effectrapportage worden onderworpen in gevallen waarin de activiteit betrekking heeft op een oppervlakte van 100 hectare of meer, en is de vaststelling van een ruimtelijk plan dat als eerste in de mogelijke aanleg voorziet aangemerkt als besluit bij de voorbereiding waarvan een milieu-effectrapport moet worden gemaakt.

Ingevolge onderdeel A, onder 1, sub c, van de genoemde bijlage, voor zover hier van belang, wordt onder ruimtelijk plan mede verstaan: een vrijstelling als bedoeld in artikel 19 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening.

Blijkens de plantoelichting hebben burgemeester en wethouders van Duiven bij besluit van 20 augustus 1973, onder toepassing van artikel 19 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, bouwvergunning verleend voor het oprichten van de afvalverbrandingsinrichting en bij besluit van 7 april 1975, eveneens onder toepassing van artikel 19 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, bouwvergunning verleend voor het oprichten van de rioolwaterzuiveringsinrichting.

Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat die gedeelten van het bedrijfsterrein, waarop de met toepassing van vorenbedoelde anticipatieprocedures opgerichte rioolwaterzuiveringsinrichting respectievelijk afvalverbrandingsinrichting staan, niet aan een milieu-effectrapportage behoeven te worden onderworpen en dat een eventuele m.e.r.-plicht slechts ten aanzien van de in het plan voorziene uitbreiding van het bedrijfsterrein - door middel van uitbreiding van evengenoemde inrichtingen alsmede vestiging van de mestverwerkingsinrichting en de composteringsinrichting - zou kunnen gelden.

Ten aanzien van de eventuele m.e.r.-plicht met betrekking tot de voorziene uitbreiding van het bedrijfsterrein overweegt de Afdeling, dat haar niet is gebleken dat deze uitbreiding eerder in een streek-, structuur- of bestemmingsplan is opgenomen.

Gelet hierop dient naar het oordeel van de Afdeling het onderhavige bestemmingsplan te worden aangemerkt als een ruimtelijk plan dat als eerste - in de zin van C.20.1 van de bij het Besluit milieu-

effectrapportage behorende bijlage - in de mogelijkheid van de in het plan voorziene uitbreiding van het bedrijfsterrein voorziet.

Niet is gebleken dat de uitbreiding die in het onderhavige plan wordt geboden, zelfs indien de daarbij behorende zonering als bedoeld in artikel 41 Wet geluidhinder zou moeten worden betrokken, 100 ha of meer bedraagt.

Gelet hierop hebben verweerders geen aanleiding behoeven te zien om te oordelen, dat de in het onderhavige plan voorziene uitbreiding van het bedrijfsterrein "Roelofshoeve" op zichzelf m.e.r.-plichtig is.

De Afdeling overweegt in dit verband dat het bestemmingsplan "Rijderbos", vastgesteld bij besluit van 9 september 1996, voorziet in de oprichting van een nabij het onderhavige plangebied gelegen bedrijfsterrein.

De Afdeling acht het aannemelijk dat de gezamenlijk oppervlakte van de onderhavige uitbreiding en het bedrijfsterrein "Rijderbos" meer dan 100 ha bedraagt.

De afstand tussen de plangebieden bedraagt evenwel tenminste 200 m. De Afdeling ziet geen aanleiding om te oordelen dat er sprake is van een zodanige samenhang tussen bovengenoemde bedrijfsterreinen dat verweerders in redelijkheid het bestemmingsplan "Rijderbos" hadden moeten betrekken bij de beoordeling van de vraag of het onderhavige plan m.e.r.-plichtig is.

Ook is de Afdeling niet gebleken van feiten of omstandigheden die het oordeel rechtvaardigen dat het plan in strijd met het bepaalde in de Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, no. 85/337/EEG, is vastgesteld.

Verweerders hebben derhalve in bovengenoemd bezwaar geen aanleiding behoeven te zien om aan het plan goedkeuring te onthouden.

De Afdeling ziet op haar beurt in dit opzicht geen belemmering om het bestemmingsplan alsnog goed te keuren.

Het bezwaar van appellante sub 1 richt zich voorts tegen de voorziene mestverwerkingsinrichting. Gelet op de gefaseerde oprichting en inwerkingtreding van de mestverwerkingsinrichting bestaat er volgens appellante onvoldoende inzicht in de milieuhygiënische randvoorwaarden waaraan de mestverwerkingsinrichting dient te voldoen. Zij acht de voorziene inrichting bovendien in strijd met de de Planologische Kernbeslissing Nationaal Beleid, deel 4, behorende bij de Vierde Nota

Ruimtelijke Ordening Extra (verder te noemen: de Vinex). Hierin is neergelegd dat grootschalige mestverwerking dient plaats te vinden in overschotgebieden. Aangezien de gemeente Duiven niet kan worden aangemerkt als mestoverschotgebied is de in het plan voorziene locatie van de mestverwerkingsinrichting in strijd met de Vinex.

De Afdeling overweegt te dien aanzien als volgt.

De gronden waar de mestverwerkingsinrichting zal worden gevestigd hebben de bestemming "Bedrijfsdoeleinden, klasse II -BII-" en "Bedrijfsdoeleinden mestverwerking -B(mvi)-" gekregen.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de voorschriften, voor zover van belang, zijn de op de kaart als zodanig voor Bedrijfsdoeleinden, mestverwerking, aangewezen gronden bestemd voor een mestverwerkingsinrichting.

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting acht de Afdeling het aannemelijk, dat de voorziene mestverwerkingsinrichting niet binnen de planperiode zal worden gerealiseerd.

Het besluit van verweerders, voor zover daarbij goedkeuring is verleend aan de deelbestemming "Bedrijfsdoeleinden mestverwerking -B(mvi)" met de bijbehorende voorschriften, verdraagt zich derhalve niet met het algemene beginsel van behoorlijk bestuur dat een besluit met de nodige zorgvuldigheid wordt voorbereid en genomen.

Het bestemmingsplan kan dan ook wat betreft dit onderdeel niet alsnog worden goedgekeurd.

Appellante sub 1 acht voorts de voorziene composteringsinrichting niet noodzakelijk, omdat de bestaande inrichting in Voorst reeds over voldoende capaciteit beschikt. Om die reden is het volgens haar niet waarschijnlijk dat de voorziene composteringsinrichting zal worden gerealiseerd.

De Afdeling overweegt te dien aanzien als volgt.

Blijkens het bestreden besluit wordt in de regio Arnhem het GFT-afval gescheiden ingezameld.

De Stichting Advisering Bestuursrechtspraak merkt in haar verslag op de onderhavige composteringsinrichting deel uitmaakt van het Deelprogramma Verwerking GFT-afval 1994-1996, en dat met de inrichting wordt beoogd het tekort aan verwerkingscapaciteit voor GFT-afval in de regio aan te vullen. De voorziene composteringsinrichting is bovendien opgenomen in het Tienjarenprogramma Afval 1995-2005.

Gelet op het vorenstaande hebben verweerders de realisering van de composteringsinrichting dan ook in redelijkheid noodzakelijk kunnen achten.

Appellanten sub 1 en sub 2 vrezen dat het woon- en leefklimaat, met name in de woonkern Lathum, onaanvaardbaar zal worden aangetast. In dit verband hebben zij erop gewezen dat het plan voorziet in de vestiging cq uitbreiding van milieubelastende bedrijven, terwijl het woon- en leefklimaat reeds aanzienlijk is aangetast door de bestaande bedrijven.

Volgens appellante sub 1 zijn de bij het plan betrokken milieuhygiënische aspecten onvoldoende betrokken bij de vraag of het plan in ruimtelijk opzicht aanvaardbaar is.

Voorts heeft zij erop gewezen dat er vanuit milieuhygiënisch oogpunt geen rekening is gehouden met de te verwachten verkeersbewegingen van en naar het plangebied.

Ook is zij er voor beducht dat het plan, gelet op de dioxine-uitstoot van de afvalverbrandingsinrichting, onaanvaardbare gezondheidsrisico's met zich zal brengen.

Tenslotte vreest zij voor onaanvaardbare (cumulatieve) geuremissie. Verweerders zijn naar haar mening ten onrechte uitgegaan van een emissienorm van 3 g.e./m³ als 98-percentiel. Gelet op de in de nabijheid van het plangebied gelegen woonbebouwing van Lathum dient een emissienorm van 1 g.e./m³ als 98-percentiel in acht te worden genomen, aldus appellante.

Ingevolge artikel 41 van de Wet geluidhinder wordt, indien bij de vaststelling of herziening van een bestemmingsplan aan gronden een bestemming wordt gegeven, die de mogelijkheid insluit van vestiging van inrichtingen, behorende tot een bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen categorie van inrichtingen die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken, daarbij tevens een rond het betrokken terrein gelegen zone vastgesteld, waarbuiten de geluidsbelasting vanwege dat terrein de waarde van 50 dB(A) niet te boven mag gaan. De Afdeling stelt vast dat in het bestemmingsplan "Buitengebied, geluidzone", dat gelijktijdig met het onderhavige plan door de gemeenteraad is vastgesteld, overeenkomstig het bepaalde in artikel 41 Wet geluidhinder een zone rondom het onderhavige bedrijfsterrein is opgenomen, waarbuiten de geluidsbelasting vanwege dat terrein de waarde van 50 dB(A) niet te boven mag gaan.

Aan de vaststelling van de geluidzone ligt een door DGMR Raadgevende Ingenieurs BV verricht onderzoek ten grondslag, waaruit blijkt dat aan

de norm van 50 dB(A) kan worden voldaan voor wat betreft de woonbebouwing in Lathum en de woningen van appellanten sub 2. Gelet hierop alsmede het verslag van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak in aanmerking genomen, acht de Afdeling het niet aannemelijk dat verwezenlijking van het plan een onaanvaardbare geluidhinder met zich zal brengen.

Uit de stukken is gebleken dat verscheidene onderzoeken zijn verricht naar de milieuhygiënische gevolgen voor de omgeving vanwege de voorziene bedrijfsvestiging en -uitbreiding.

Verweerders hebben verklaard dat de onderzoeken naar de te verwachten geurbelasting mede betrekking hebben op de kern van Lathum.

Voorts stellen verweerders dat uit evengenoemde onderzoeken is gebleken dat de milieuhygiënische gevolgen voor de omgeving aanvaardbaar kunnen worden geacht, indien ten aanzien van de rioolwaterzuiveringsinrichting vergaande maatregelen ter beperking van de geuremissie zullen worden getroffen.

In dit verband hebben verweerders erop gewezen dat de voorgestane renovatie van de rioolwaterzuiveringsinrichting een aanzienlijke vermindering van de (cumulatieve) geuremissie met zich zal brengen. De Afdeling ziet geen aanleiding deze gegevens onjuist te achten. Voorts ziet de Afdeling, anders dan appellante sub 1, geen aanleiding voor het oordeel dat onvoldoende onderzoek is verricht naar de milieuhygiënische gevolgen van de voorziene bedrijfsvestiging en -uitbreiding.

Verweerders stellen in hun bestreden besluit dat de afvalverbrandingsinrichting dient te voldoen aan de dioxine-emissienormen zoals neergelegd in het Besluit luchtemissies afvalverbranding (BLA), in werking getreden met ingang van januari 1995.

Het verslag van de Stichting Advisering Bestuursrecht in aanmerking genomen acht de Afdeling het niet onaannemelijk dat de bestaande afvalverbrandingsinrichting alsmede de in het plan voorziene uitbreiding hiervan aan de in evengenoemde besluit voorgeschreven dioxine-emissienormen kunnen voldoen.

Gelet hierop ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat verweerders de voorziene vestiging van de afvalverbrandingsinrichting vanuit een oogpunt van volksgezondheid onaanvaardbaar hadden moeten achten.

Wat betreft de te verwachten cumulatieve geuremissie stellen verweerders dat, uitgaande van de in het Voorlopige Systeem van

Integrale Milieu Zonering (IMZ) neergelegde normering, het plan geen onaanvaardbare hinder met zich zal brengen indien een emissienorm van 3 g.e./m³ als 98-percentiel zal worden gehandhaafd.

Het verslag van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak in aanmerking genomen ziet de Afdeling geen aanleiding dit standpunt van verweerders onjuist te achten.

Voorts is de Afdeling niet gebleken dat niet aan de door verweerders voorgestane emissienorm van 3 g.e./m³ als 98-percentiel zal kunnen worden voldaan.

Gelet op het vorenstaande hebben verweerders zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, indien de aan de onderscheiden inrichtingen verleende en nog te verlenen milieuvergunningen in acht worden genomen, niet behoeft te worden gevreesd voor een onaanvaardbare aantasting van het woon- en leefklimaat.

Appellante sub 1 maakt voorts bezwaar tegen het plandeel dat mede de bestemming "Bedrijfsdoeleinden, klasse II -BII-" heeft, voor zover ingevolge deze bestemming andere, meer milieubelastende bedrijven dan een mestverwerkingsinrichting zijn toegelaten. In dit verband heeft appellante gewezen op de in artikel 7, vijfde lid van de voorschriften neergelegde vrijstellingsbevoegdheid.

De Afdeling overweegt te dien aanzien als volgt.

Ingevolge het bepaalde in artikel 7, derde lid, van de voorschriften, voor zover van belang, zijn de op de kaart als zodanig mede voor Bedrijfsdoeleinden, klasse II, aangewezen gronden mede bestemd voor het uitoefenen van bedrijven, voor zover deze bedrijven voorkomen in Staat van bedrijfsactiviteiten die is opgenomen in de bijlage bij dit artikel.

Ingevolge artikel 7, vijfde lid, sub a, van de voorschriften zijn burgemeester en wethouders bevoegd vrijstelling te verlenen van het bepaalde in lid 3, sub a, voor de vestiging van een bedrijf, dat niet voorkomt in de bedoelde Staat van bedrijfsactiviteiten en dat naar aard en invloed op de omgeving geacht kan worden te behoren tot dezelfde categorie van bedrijven die is opgenomen in meergenoemde Staat van bedrijfsactiviteiten (gelijkwaardige bedrijven).

Blijkens de plantoelichting is de Staat van bedrijfsactiviteiten gebaseerd op de VNG-brochure "Bedrijven en milieuzonering" van juni 1992.

In de Staat van bedrijfsactiviteiten zijn bedrijven opgenomen die behoren tot de categorieën 3 tot en met 5. Bedrijven die in een hogere

categorie vallen en derhalve op een grotere afstand dan 500 meter van een rustige woonwijk dienen te worden gesitueerd, zijn hierin niet opgenomen.

Voorts zijn in de Staat van bedrijfsactiviteiten slechts bedrijven opgenomen, die wat betreft het aspect geur op een grotere afstand dan 300 meter van een rustige woonwijk dienen te worden gevestigd.

Het vorenstaande en het verslag van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak in aanmerking genomen, acht de Afdeling het niet aannemelijk dat de onderhavige deelbestemming de vestiging mogelijk maakt van een bedrijf dat in milieuhygiënisch opzicht aanzienlijk meer belastend voor de omgeving zal zijn dan een mestverwerkingsinrichting. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat ingevolge artikel 7, vijfde lid, sub b, van de voorschriften, voordat vrijstelling als bedoeld in sub a van dit artikellid kan worden verleend, de inspecteur van de volksgezondheid voor de hygiëne van het milieu om advies wordt gevraagd, en dat ingevolge artikel 7, vijfde lid, sub c van de voorschriften bovendien een verklaring van geen bezwaar van gedeputeerde staten is vereist, indien burgemeester en wethouders voornemens zijn af te wijken van het advies van de onder sub b van dit artikellid genoemde inspecteur.

Blijkens de toelichting is de deelbestemming "Bedrijfsdoeleinden, klasse II -BII-" in het plan opgenomen, gezien de onzekerheid die ten tijde van de vaststelling van het plan bestond ten aanzien van het realiseren van de mestverwerkingsinrichting.

Verweerders hebben in dit verband erop gewezen dat ingevolge artikel 10 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening voorschriften slechts om dringende redenen een beperking van het meest doelmatige gebruik mogen inhouden.

De Afdeling acht dit standpunt niet onjuist en heeft daarbij tevens in aanmerking genomen dat, zoals in het voorgaande reeds is overwogen, de mestverwerkingsinrichting er inderdaad niet zal komen.

Gelet op het vorenstaande ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat verweerders de deelbestemming "Bedrijfsdoeleinden, klasse II -BII-" vanuit planologisch oogpunt niet aanvaardbaar hebben kunnen achten.

Appellante sub 1 heeft tenslotte aangevoerd dat uitbreiding van het bedrijfsterrein aanzienlijke verkeersproblemen bij de ontsluiting van de Rivierweg op de A12 zal veroorzaken en dat het plangebied derhalve op een andere locatie dient te worden ontsloten.

Blijkens de plantoelichting wordt het bedrijfsterrein ontsloten via de bestaande en de te verbeteren aansluiting op de Rivierweg.

Niet in geding is dat de bestaande ontsluiting van de Rivierweg op de rijksweg A12 enige verkeersproblemen met zich brengt.

De Afdeling merkt evenwel op dat uit het door DHV Milieu en Infrastructuur BV opgestelde rapport "Toekomstige vormgeving Rivierweg", gedateerd 27 oktober 1992, blijkt dat deze verkeersproblemen door middel van enige aanpassingen van de ontsluiting goed oplosbaar zijn.

De Afdeling overweegt voorts dat het weliswaar niet onaannemelijk is dat door de uitbreiding van het bedrijfsterrein het aantal verkeersbewegingen enigszins zal toenemen, maar dat niet aannemelijk is dat de voorziene uitbreiding zal leiden tot een onaanvaardbare toename van de verkeersbewegingen op de Rivierweg en de ontsluiting van deze weg op de rijksweg A12.

Voor zover appellante heeft aangevoerd dat het plangebied op een andere locatie dient te worden ontsloten, overweegt de Afdeling dat het bestaan van alternatieven op zichzelf geen grond kan vormen goedkeuring aan het plan te onthouden.

Het karakter van de besluitvorming omtrent de goedkeuring brengt immers met zich mee dat alternatieven in beginsel eerst aan de orde komen indien blijkt van ernstige bezwaren tegen het voorgestane gebruik van het door de gemeenteraad gekozen gebied.

Gelet op het vorenstaande, is de Afdeling van oordeel dat van zodanige bezwaren in dit geval niet is gebleken.

Verweerders hebben in dit bezwaar dan ook geen aanleiding behoeven te zien om goedkeuring aan het plan te onthouden.

Al het vorenoverwogene in aanmerking genomen is, behoudens waar het betreft de mogelijkheid tot vestiging van de mestverwerkingsinrichting, niet gebleken dat verweerders bij afweging van alle betrokken belangen de voorziene uitbreiding van het bedrijfsterrein vanuit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet aanvaardbaar hebben kunnen achten.

Uitgezonderd de bezwaren tegen de afwijking van het streekplan en de mogelijke komst van een mestverwerkingsinrichting, leidt hetgeen appellanten hebben aangevoerd niet tot het oordeel dat het besluit van verweerders is voorbereid of genomen in strijd met enige geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel met enig rechtsbeginsel.

De Afdeling ziet aanleiding om, zelf voorziend, alsnog goedkeuring aan het bestemmingsplan te verlenen, behoudens waar het betreft de

deelbestemming "Bedrijfsdoeleinden, mestverwerking -B(mvi)-" en de
bijbehorende voorschriften.

De Afdeling ziet aanleiding toepassing te geven aan artikel 8:75 van
de Algemene Wet Bestuursrecht.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State;

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart de beroepen van appellanten gegrond;
- II. vernietigt het besluit van verweerders van 11 april 1995, no. RG94.49782, inzake het door de raad van de gemeente Duiven op 30 augustus 1994 vastgestelde bestemmingsplan "Roelofshoeve";
- III. verleent alsnog goedkeuring aan het bestemmingsplan "Roelofshoeve" behoudens waar het betreft de deelbestemming "Bedrijfsdoeleinden mestverwerking -B(mvi)-" en artikel 7, eerste en tweede lid, van de planvoorschriften;
- IV. veroordeelt verweerders in de door appellante sub 1, respectievelijk appellanten sub 2 in verband met de behandeling van hun beroepen gemaakte kosten tot bedragen van respectievelijk f 1693,40 en f 273,40; deze bedragen dienen aan appellante sub 1, respectievelijk appellanten sub 2 te worden vergoed door de provincie Gelderland;
- V. gelast dat door de provincie Gelderland aan appellante sub 1 het door haar gestorte recht ad f 400,-- respectievelijk aan appellanten sub 2 het door hen gestorte recht ad f 200,-- wordt vergoed.

Aldus vastgesteld door drs M.W.M. Vos-van Gortel, Voorzitter, mr R.J. Hoekstra en mr A. Kosto, Leden, in tegenwoordigheid van mr S.W. Schortinghuis, ambtenaar van Staat.

W.g. Vos-van Gortel
Voorzitter

w.g. Schortinghuis
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar overeenkomstig artikel 8:78 van de
Algemene wet bestuursrecht op 13 oktober 1998.

Voor eensluidend afschrift,
~~De Secretaris van de Raad van State,~~
voor deze,

No. E01.95.0257/66-278.

Verzonden: